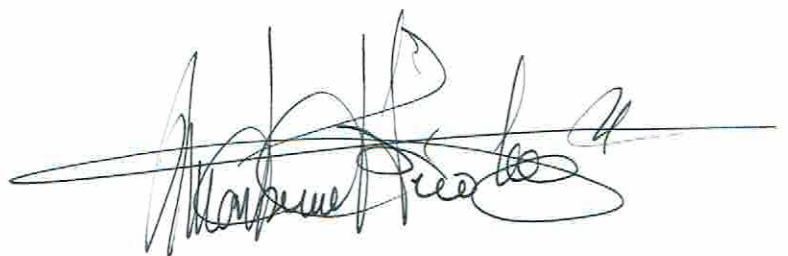

No et volia sentir...
Tenia por d'aquell retruc que, quan menys volia, de sobte em turmentava.
Fins que un dia, ja permís no em vas demanar.
El retruc era constant i penetrant...
I una llum blanca, sense fer fressa, més aviat dolça,
la vida em volia xuclar.
Per uns instants vaig sentir que la vida que tenia,
tan plena d'amor i de somnis per complir,
s'allunyava per sempre de mi.
Cor cor meu, aquell malson a la fi es va esvair.
Des d'aquell instant, tenia d'estimar tant la vida,
que cada moment era l'últim, potser...
El més important, els fills, brots de la meva vida,
els tenia de veure florir.
Cor cor meu, si jo tinc un somriure,
tu somrius amb mi.
Que si tinc una il·lusió o un repte,
tu estàs orgullós que ho pugui complir.
Si ploro o em fan plorar,
tu, tu plores molt més per mi.
Cada instant que passa, cada moment
em vens a recordar.
Estima't, estima't molt... i deixa't estimar,
així a mi també m'estimaràs.

Montserrat Picola

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Montserrat Picola', with a long horizontal line extending to the right.

6-9-2014